

„Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarató embereknek.”

Ez az angyalok éneke. Az angyalok ezt üzenik: az Isten által akart, újjáteremtett rend megvalósul. Gyógyít és helyreállít bennünket. Hiszen ezt éneklük az angyalok: dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a földön a jóakarató embereknek.

Újjáteremti azt a rendet, amire vágyunk. Újjáteremti azt a rendet, amelyet Isten kezdettől fogva nekünk akart. Jubileumi élményünk van. A jubileumban, a jóbel évében, az ötvenedik esztendőben helyreáll az eredeti rend: mindenki visszakapja tulajdonát, visszakapja méltóságát, amit elveszített, eltékozolt. Isten rendje helyreáll.

Jubileumot ünneplünk a megváltás szent évében. De a jubileum az angyalok éneke által is megérint bennünket, mert az ember dicsőséget ad Istennek, és ezáltal fölfedezi a jóakaróban a békességet. Isten megkönyörül az ő népén, megkönyörül az ő szegényein. Ránk is érvényes, amit a Kivonulás könyvében olvasunk: *„Meghallottam népem kiáltását, fűlembe vettem, megkönyörülök rajta, és megszabadítom.”* Hallotta az Úr a mi kiáltásunkat. Hallotta a mi könyörgésünket, kérésünket, amelyet advent idején az Egyház, a Szentírás, az emberiség szavaival megfogalmaztunk, sajátunknak ismertünk el, és kiáltottunk az Úrhoz. Ő meghallotta, fülébe vette, megkönyörül rajtunk, és éltet bennünket. Mi vagyunk Isten szegényei: ő táplál bennünket, gondoskodik rólunk, gyógyít és hazavezet.

Mi vagyunk azok, akiket nem bocsát el üres kézzel, ahogyan Mária énekében halljuk. Isten szegényeinek, a pásztoroknak szól az angyalok éneke. Mert bennük nincs presztízsz, nincs méricskélés. Az ő életük megkívánja a valós gondolkodást, az élet realitásának követését, ezért képesek meghallani az angyalok énekét. És bár törvény szerint és vallási felfogás szerint is kitaláltak, elhiszik, hogy képesek dicsőíteni Istent, és képesek az embernek egymás felé jóakarattal lenni.

Megszületett a gyermek. Amikor Isten szegényeiként – a pásztorokkal együtt – a gyermekekre tekintünk, fölfedezzük, hogy ennek a gyermeknek az Atyja az Isten. De most már azt is látjuk, hogy ő a mi Atyánk, akit éppen a gyermek születése miatt Miatyánknak szólíthatunk.

Megtarthatom az Ő törvényeit.

Fölfedezhetjük saját életünkben Isten hatalmas tetteit, és dicsőíthetjük őt, mert Atyánk, mert szeret, mert elküldi értem az ő egyszülött Fiát.

„Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarató embereknek.”

Ott van a szívünkben a békesség vágya. És pontosan tudjuk – és ez az éjszaka megerősít bennünket –, hogy csak Isten tudja megteremteni és megadni a békét. Mi csak vágyakozni tudunk utána, s azt sem mindig jól. Isten azonban adni tudja. És azt is látjuk, hogy ez a béke, amely után vágyakozunk és amelyet annyira óhajtunk, túlmutat az emberi igazságon és igazságosságon. Isten békéje képes kivenni az ember kezéből a fegyvert. Ő tudja gyógyítani a békétlenség okozta sebeket. Ő tud kapcsolatot építeni, gyógyítani, jövőt mutatni. Ő tud bennünket új módon testvérekké formálni.

Sokszor félünk, sokszor kételkedünk: lehet-e békesség, és ha békesség van, nem lesz-e az egy újabb békétlenség forrása? El lehet-e felejtetni a békétlenséget, a fájdalmakat, az igazságtalanságot, a veszteségeket? Ez az éjszaka megerősít bennünket: ő tudja, és egyedül ő tudja megteremteni az új testvériséget bennünk és közöttünk. Krisztusban hozza ezt létre, Krisztus keresztye által.

Mennyire vágyakozunk arra, hogy jóakarat vegyen körül bennünket, mert a jóakarat közegében tudunk természetesen, szabadon, békességben cselekedni. Tudjuk élni azt az életet, amelyre vágyunk. Sokszor attól félünk, hogy nem ilyen közeg vesz körül bennünket. Ilyenkor keressük az okokat: ki a felelős, kinek kellene kezdenie. Ez az éjszaka azonban abban erősít meg bennünket, hogy a jóakarat Isten békéjéből forrászik. Isten békéjének gyümölcse.

Ez az éjszaka fölébreszti bennünk a jóakaratot, ahogyan adventben óhajtottuk és kértük. Ígéretként hangzott el: ő az, aki majd az atyák szívét a fiak felé fordítja. A jóakaratban hisszük, hogy a jó győz a rossz fölött. A rossznak nincs hatalma, nincs lehetősége győzedelmeskedni a jó fölött.

Az ember jó akar lenni.

Alig találkozhatunk olyannal, aki kifejezetten azt mondaná: ő gonosz akar lenni, és ez neki jó. Mindenki a jót keresi, mindenki a jót szeretné megvalósítani. Az ember jó akar lenni, de önmagából erre nem képes. Ez az éjszaka, Krisztus születése megerősít bennünket: nemcsak vágyakozhatunk a jóra és a jóakaratra, hanem az angyalok szelíd éneke bátorít bennünket, hogy legyünk bátrak a jó megcselekvésében.

Az angyalok éneke ünnepet készít, ünnepre hív. Ünnepe születik a szívünkben, ünnepelhetünk. Ezért akartunk már most találkozni. Ezért akarjuk kitárni a szívünket, hogy Isten ünnepet teremtsen benne.

És milyen jó, hogy emlékezhetünk – és hiba lenne, ha nem emlékeznénk – Boldog Bódi Mária Magdolnára. Élettörténetében olvassuk 1944 karácsonyának leírását, amikor a sötétségben, a katonai szervezetek engedélyét kijárva, az emberek félelmét legyőzve mindent megtett azért, hogy ünnepet, karácsonyt, éjféli szentmisét szervezzon Isten szegényeinek. Nem félt, pedig millió oka lett volna rá. A háború ott volt néhány kilométerre.

Sötétség volt és félelem. Tényleg erre van most szükség – hogy éjfélkor, a háború kellős közepén ünnepeljünk? Ő mégis kijárta, és az emberek összejöttek, mert ünnepelni akartak. Milyen jó, hogy itt vagyunk, és mi is akarunk ünnepelni. Milyen jó, hogy le tudjuk győzni saját félelmeinket – valós és valótlan, kicsi és nagy félelmeinket –, hogy ünnepelni tudjuk Isten igaz voltát, Isten békességét, Isten jóakaratát, Isten jubileumát, ahol van mód dicsőíteni Istent, és van mód békességben élni.

Isten egyedül képes békét adni a szívnek – azoknak, akik ezt kérik. Most azért vagyunk itt, mert kérjük ezt a békét Istentől.

„Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakaratú embereknek.”

Meghallottuk a szót, itt vagyunk. Engedjük, hogy az ünnep megszülessen a szívünkben, és ennek az ünnepnek az erejével lépünk ki, hogy békességet teremtsünk abban a világban, amely ugyanúgy vágyja a békét, az istenes életet és Isten dicsőségét, mint mi.

Ezt az ünnepet Isten ránk bízta, mert az egész emberiséget akarja örömmel betölteni. Legyünk békességes, de bátor apostolai Isten ígérete beteljesülésének. Isten emberré lett az ő Fiában, hogy mi Isten gyermekei lehessünk.

Ámen.